

κατηγορήσουμε την κυβέρνηση ότι δεν μερίμνησε για την πρόσβαση των παιδιών των προσφύγων στα σχολεία, την κατηγορούμε για τον αποκλεισμό των παιδιών των προσφύγων από τη δημόσια εκπαίδευση.

□□□□□□□□□□□□□□□□ Οι πρόσφατες αποφάσεις του ΣτΕ που με την αφορμή των αιτήσεων ακύρωσης δύο Σύρων προσφύγων έκριναν την Τουρκία ως ασφαλή τρίτη χώρα επιβεβαίωσε ότι η δικαστική εξουσία διαπλέκεται και υπηρετεί την εκτελεστική σε κρίσιμες στιγμές (με τη μειοψηφήσασα άποψη να επιβεβαιώνει ότι οι δικαστές που κρίνουν αμερόληπτα παραμένουν μειοψηφία). Μια απλή ανάγνωση των δύο δικαστικών αποφάσεων κάνει φανερό ότι το ζήτημα δεν κρίθηκε στη βάση νομικής επιχειρηματολογίας (που δεν θα μπορούσε να ανευρεθεί).

□□□□□□□□□□□□□□□□ Εξάλλου, δεν είναι παρά αυταπάτη η άποψη ότι μια δεξιά ή κεντροδεξιά κυβέρνηση θα τα έκανε χειρότερα. Καμία κυβέρνηση υπ' αυτή τη συγκυρία δεν θα επιστράτευε το λιμενικό για να ξεφουσκώνει βάρκες. Κοινώς η «δεξιά» διαχείριση του μεταναστευτικού (και όταν λέμε «δεξιά» εννοούμε αυτή που προτάσσει το ιδεολόγημα της εθνικής ασφάλειας έναντι της διασφάλισης της αξιοπρέπειας και των δικαιωμάτων κάθε ανθρώπου, αυτή που προωθεί τη στρατιωτικοποίηση των συνόρων και υπηρετεί την πολιτική της Ευρώπης – Φρούριο, αυτή που θεωρεί ότι οι αξιοπρεπείς συνθήκες υποδοχής και διαμονής είναι pull factor) δεν είναι προνόμιο μιας «δεξιάς» κυβέρνησης.

□□□□□□□□□□□□□□□□ Και αντί ανάλυσης παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το ποίημα της Κενυατικής καταγωγής Ουαρσάν Σάιρ:

«(...)

*πρέπει να καταλάβεις
ότι κανένας δε βάζει τα παιδιά του σε μια βάρκα
εκτός αν το νερό είναι πιο ασφαλές από την ξηρά
κανένας δεν καίει τις παλάμες του
κάτω από τρένα, ανάμεσα από βαγόνια
κανένας δεν περνά μέρες και νύχτες στο στομάχι ενός φορτηγού
τρώγοντας εφημερίδες
εκτός αν τα χιλιόμετρα που ταξιδεύει
σημαίνουν κάτι παραπάνω από ένα ταξίδι.
κανένας δε σέρνεται
κάτω από φράχτες
κανένας δε θέλει να τον δέρνουν
να τον λυπούνται
κανένας δε διαλέγει τα στρατόπεδα προσφύγων
ή τον πλήρη σωματικό έλεγχο σε σημεία
όπου το σώμα σου πονούσε
ή τη φυλακή,
επειδή η φυλακή είναι ασφαλέστερη
από μια πόλη που φλέγεται
και ένας δεσμοφύλακας το βράδι
είναι προτιμότερα από ένα φορτηγό
γεμάτο άντρες που μοιάζουν με τον πατέρα σου*

κανένας δε θα το μπορούσε
κανένας δε θα το άντεχε
κανένα δέρμα δε θα ήταν αρκετά σκληρό
για να ακούσει τα:
γυρίστε στην πατρίδα σας μαύροι
πρόσφυγες
βρομομετανάστες
ζητιάνοι ασύλου
που ρουφάτε τη χώρα μας
αράπηδες με τα χέρια απλωμένα
μυρίζετε περίεργα
απολίτιστοι
κάνατε λίμπα τη χώρα σας και τώρα θέλετε
να κάνετε και τη δική μας
πώς δε δίνουμε σημασία
στα λόγια
στα άγρια βλέμματα
ίσως επειδή τα χτυπήματα είναι πιο απαλά
από το ξερίζωμα ενός χεριού ή ποδιού
ή τα λόγια είναι πιο τρυφερά
από δεκατέσσερις άντρες
ανάμεσα στα πόδια σου
ή οι προσβολές είναι πιο εύκολο
να καταπιείς
από τα χαλίκια
από τα κόκαλα
από το κομματιασμένο κορμάκι του παιδιού σου.
θέλω να γυρίσω στην πατρίδα,
αλλά η πατρίδα είναι το στόμα ενός καρχαρία
πατρίδα είναι η κانه ενός όπλου
και κανένας δε θα άφηγε την πατρίδα
εκτός αν η πατρίδα σε κυνηγούσε μέχρι τις ακτές
εκτός αν η πατρίδα σου έλεγε να τρέξεις πιο γρήγορα
να αφήσεις πίσω τα ρούχα σου
να συρθείς στην έρημο
να κολυμπήσεις ωκεανούς
να πνιγείς
να σωθείς
να πεινάσεις
να εκλιπαρήσεις
να ξεχάσεις την υπερηφάνεια
η επιβίωσή σου είναι πιο σημαντική.
κανένας δεν αφήνει την πατρίδα εκτός αν η πατρίδα είναι
μια ιδρωμένη φωνή στο αυτί σου
που λέει
φύγε,

*τρέξε μακριά μου τώρα
δεν ξέρω τι έχω γίνει
αλλά ξέρω ότι οπουδήποτε αλλού
θα είσαι πιο ασφαλής απ' ό,τι εδώ»*

□

□ □ □ □ □ □ □ □